

[Laurits Pedersen.]

et Stykke Tid med denne Lovgivning, men jeg vil udtale Ønsket om, at man ret hurtigt kommer tilbage til normale Tilstande, hvor man ikke har disse Begrænsninger i Omsætningsfriheden. Det vil, som jeg sagde, maaske være rimeligt, at man fortsætter endnu et Stykke Tid, men i Modsætning til den ærede foregaaende Taler tror jeg paa, at den Udvikling, der i Øjeblikket finder Sted, er af en saadan Natur, at man ikke behøver en Lovgivning som denne, og derfor er jeg meget interesseret i Tilføjelsen i § 2, hvorefter man paa et hvilket som helst Tidspunkt kan afskaffe Loven ved kgl. Anordning, og jeg vil udtale Haabet om, at det Tidspunkt vil indtræffe i Løbet af det kommende Aar, saadan at Loven ikke engang behøver at løbe i den Tid, der er forudsat.

Jeg skal med disse korte Bemærkninger anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Fibiger: Det var ret naturligt, at man i 1943 fremkom med en Lov, som kunde hindre Priserne paa Ejendomme i at stige saa stærkt, som Tilfældet havde været; derfor var vi fra konservativ Side interesseret i Lovforslagets Fremkomst og ogsaa i Lovens Forlængelse i 1945, men saadan som Forholdene ligger nu, ser jeg egentlig ikke, at der er nogen Anledning til at forlænge denne Lov. Paa et Tidspunkt, hvor man jo med Henblik paa den Forrentning, Landbruget nu afkaster, ikke kan regne med nogen særlig Opgang i Landbrugsejendommenes Pris, tror jeg, at det vilde have været rigtigt, at man ikke havde forlænget Loven, men at man havde ladet den løbe ud som en Krigsforanstaltning, og at man ogsaa paa dette Omraade var kommet ind i mere normale Forhold.

Forholdet er jo dette, at Loven giver en vældig Administration, idet der skal søges om Dispensation ved alle Ejendoms-handler. Jeg ved, at der gives mange Dispensationer, men paa den anden Side er det jo saadan, at f. Eks. Selskaber ikke kan købe nogen Ejendom. Det bliver tit nægtet, og det forekommer mig, at der lægges Hindringer i Vejen for rent normale Køb og Salg, og det synes jeg ikke, der er nogen Anledning til, som Forholdene er i Dag her i Landet. Endvidere er der jo det at sige, at der fra den Tid, da Loven blev vedtaget om, at man skulde have haft en Ejendom i 2 Aar, inden man kunde sælge den, ligger en hel Mængde betingede Skøder, som ikke har kunnet blive tinglyst, og man havde

regnet med at kunne faa Tingene i Orden, naar Krigen var forbi.

Jeg ser altsaa ikke, at der er nogen Anledning til at forlænge denne Lov, men jeg kan maaske blive overbevist i et Udvalg om, at der er gode Grunde for, saaledes som den højt-ærede Indenrigsminister mener, i nogle Maaneder at beholde Loven. Vi vil gerne lade os overbevise af gode og vægtige Grunde, men jeg agter at foreslaa et Udvalg nedsat for at faa nogle Oplysninger om hele Sagen; før saadanne foreligger, kan vi ikke tage endelig Stilling.

Fuglsang: Som det siges i Bemærkningerne til det foreliggende Lovforslag, foreligger der stadig tilstrækkelige Grunde, efter min Mening endda i høj Grad, til at forlænge denne Lov. Ogsaa den Tilføjelse til § 4, som er foreslaaet, vil vi anbefale til Vedtagelse. Men maaske kan der nu, da Krig og Besættelse er forbi, og da vi derfor maa tilpasse os Fremtidens ændrede Forhold, være nogen Grund til at se lidt paa, i hvilket Omfang Loven har virket efter sin Hensigt. Man sagde, da Loven blev vedtaget i 1943, at dens Formaal var at virke stabiliserende paa vore Pengeforhold, at hindre Pengerigeligheden i at presse Priserne paa Landbrugsejendomme op paa et for højt Niveau. Kan man sige, at dette Formaal er naaet? Jeg tror roligt man kan hævde, at det er det ikke i særlig høj Grad. Allerede nu, da Krigstidens Priser paa Landbrugsprodukter igen gaar nedad, viser Vanskelighederne sig. Allerede nu ser man, at Ejendomspriserne er for høje, og saa kræver man Omkostningerne ved Landbruget tilpasset disse nye Forhold. Man taler om Tilskudspolitik, om en kunstig Øgning af Indtægterne ved en Kronesækning, begge Dele noget, som sker paa den store, brede Befolknings Bekostning. Man taler om at sænke Omkostningerne over hele Linien, men hvad dette sidste angaar, spiller netop Jordpriserne en stor, grundlæggende og vidtrækkende Rolle.

Man ynder i vore Dage at tale om onde Cirkler og ikke uden Grund. Onde Cirkler er en farlig Ting, men et af Udgangspunkterne for onde Cirkler, er af de Ting, som stiller sig hindrende i Vejen for en Tilbagevenden til mere normale Forhold, er jo netop de alt for høje Jordpriser. Man maa købe for dyrt. Man kan ikke faa Købesummen forrentet. Man kræver saa Priserne kunstigt opretholdt, og saa er vi jo netop inde i en ond Cirkel. Naar vi i Dag skal drøfte de Vanskeligheder, vi er inde i, maa vi vist indrømme, at vi ikke er helt uden egen Skyld. Der findes meget, som vi ikke er Herre